

פרשת ויחי

"וַיְבָרֶךְ אֶת יוֹסֵף וַיֹּאמֶר הֵא-לֵהִים אֲשֶׁר
הִתְהַלְכֹוּ אֲבֹתַי לִפְנֵי אֲבֹתָם וַיִּצְחָק הֵא-לֵהִים
הָרַעָה אֹתִי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.
הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֹתִי מִכָּל רָע וַיְבָרֶךְ אֶת הַנְּעָרִים.."
(בראשית מ"ח ט"ו-ט"ז)

בבלי מסכת פסחים (ק"ח).

וא"ר ואמר רבי יוחנן קשין מזונותיו פרנסתו של אדם יותר מן הגאולה.

דאילו ב"גאולה" במקרה הצלה כתיב נאמר:

"המלאך הגואל אותי מכל רע" - מלאך בעלמא בלבד, מספיק לשם כך.

ואילו במזונות בפרנסה כתיב: "הא-להים הרועה אותי".

ב'רעיה' - פרנסה, העזרה מגיעה מידי של הקב"ה עצמו.

מסקנה: המלאך שהוא רוחני בלבד אינו מספיק לענייני הפרנסה הגשמיים.
לשם כך נדרשת היררכיה גבוהה יותר המשלבת רוח וחומר - הקב"ה בכבודו ובעצמו.

"ברכת הבנים"

אפרים ומנשה

יאן ויקטורס

(1619-1679)

צייר הולנדי מתלמידי

של רמברנדט.

הרבה לצייר ציורי תנ"ך.

שיעור לאחר התפילה: כנרת סמואל פולק

שבת פרשת ויחי		י מ י ח ו ל	
הדלקת נרות	16:19	זמן תפילין / טלית	05:43←05:40
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:10←09:06
שחרית ב'	08:30		
מנחה	12:30, 13:30	מנחה וערבית	16:30
לימוד הורים וילדים	16:45	שקיעה	16:43←16:40
צאת השבת	17:17	ערבית	20:10

אחות תורנית (נייד - 0523934505, קווי מקוצר-8080): דורית רידר

שבת
שלום

פרשתנו 'ויחי' חותמת את ספר בראשית. אנו קוראים על משפחת בני ישראל (יעקב) שנאחזו בארץ גושן שבגלות מצרים. יעקב מברך את בניו לפני מותו ומצרף אליהם את שני נכדיו - אפרים ומנשה בניו של יוסף הזוכים בכל הקופה – הם נכללים בין 12 השבטים ומתוקף מעמדם זוכים גם הם בברכות.

יהודה מקבל מאביו ברכות המתייחסות למנהיגות וכוח: "גור אריה יהודה" (מ"ט-ט') שהפך כמטבע לשון לעמים אחרים, אפרט בהמשך. יהודה, בנם הרביעי של לאה ויעקב, גילה מנהיגות בכמה אירועים: בסיפור יוסף, בכך ששכנע את אחיו לא להרוג אותו אלא למכור אותו (ל"ז-כ"ו). בנאומו הגדול מול יוסף השליט בדבר גורלו של בנימין. נאום שנגע בנימי נפשו של יוסף – עד שנשבר ונחשף (מ"ד-י'). לא נשכח את גדולתו ויושרו של יהודה בסיפור המביך עם כלתו תמר. בכך שלמרות שחטא כלפיה, עמד מולה במבחן ההגינות והיושרה המתומצתים בצמד המילים שאמר בהכנעה - **'צדקה ממני'** (ל"ח-כ"ו). קשר זה הוליד את פרץ, וממנו, לאחר עשרה דורות את דוד בן ישי אבי שושלת "מלכות בית דוד". בנו של דוד – שלמה, המלך החכם, בונה המקדש ובעל העוצמה, מייצג נאמנה את מטבע הלשון: "גור אריה יהודה", ובהמשך, הגשים באמצעות שושלתו את הפסוק: 'לא יסור שבט מיהודה' (מ"ט-י').

המסורת האתיופית מספרת: כאשר 'מלכת שבא' הגיעה לירושלים לביקור ממלכתי בארמונו של שלמה (מלכים א') הוא העניק לה כמתנה את דגל ממלכת - שבט יהודה. מלכת שבא חזרה לארצה ואימצה את סמל גור האריה שהתנוסס על הדגל, לסמלה של שושלת המלוכה האתיופית. לפי אותה מסורת הפגישה בין מלכת שבא לשלמה המלך הולידה בן שקיבל את השם "מנליק (בן מלך - בשפת הגעז) הראשון". מנליק נחשב לאבי שושלת הקיסרות האתיופית ובאתוס הלאומי-דתי של התרבות האתיופית סמלו של שבט יהודה – האריה, מבטא את הקשר לשלמה המלך ולבני ישראל כמרכיב חשוב במסורת.

הכנסייה האתיופית בירושלים נמצאת ברחוב "אתיופיה" ("החבשים" - בעבר). בחלקו העליון של שער הכניסה למבנה הכנסייה העגול, מופיעים משני הצדדים תבליטים של אריות. בין האריות מופיעה כתובת לכבודו של הקיסר בונה הכנסייה: "ניצח האריה משבט יהודה, מנליק השני מלך המלכים של אתיופיה 1882" (שנת הקמת הכנסייה).

היילי סלאסי היה הקיסר מספר 225 בשרשרת המלוכה האתיופית. התואר שליווה אותו (אינו קצר...): "הוד מלכותו היילה סלאסי הראשון, האריה המנצח משבט יהודה, בחיר הא-לוהים ומלך המלכים של אתיופיה" לכבוד הכתרתו לקיסר בשנת 1930 הקים היילה סלאסי, במרכז עיר הבירה "אדיס אבבה" - אנדרטת 'גור אריה יהודה' מוזהב.

במלחמת העולם השנייה היה חשש מפלישת הגרמנים לארץ. 'ההגנה' באישורם של הבריטים, ביצעה קורס אלחוטנים לקשר בשעת חירום. צופן הקורס קיבל את השם "גור אריה יהודה" תחת פיקודו של משה דיין.

אריות וגורי-אריות מככבים ביהדות בתחומים רבים: ביודאיקה, בתחריטים על ארונות קודש, ברקמות על פרוכות ובמעילים לספרי תורה. אם תתבוננו היטב תבחינו שצורת האריות המופיעה על חפצי הקודש נראית בדיוק כמו האריה המופיע כסמל חברת המכוניות הצרפתית "פזיו"...

ירושלים מובילה בשימוש בדמות האריה בסמלה כשהוא ניצב על רקע הכותל המערבי. אשדוד, גם היא התהדרה באריה והחליפה את סמלה בשנת ה'60 לייסודה, בפרופיל של אריה.

[illegible]

זכרונות של עץ

לקראת סיום ספר בראשית מתואר מסע לווייה רב-רושם הנערך ליעקב. תחנה מרכזית ומשמעותית במסע מכונה "גורן האטד" כמתואר בפרק נ, פסוק י: "וַיָּבֹאוּ עַד גֵּרֶן הָאֶטָד אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּדוּ שָׁם מִסְפַּד גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד וַיַּעַשׂ לְאֲבִיו אֶבֶל שִׁבְעַת יָמִים." "

מקובל לזהות את הצמח המקראי 'אטד' כאשחר ארצישראלי (*Rhamnus palaestine*) או כאטד אירופי (*Lycium europaeum*). בשני המקרים מדובר בשיח קוצני וסבוכ בגודל בינוני. די מוזר ששיח פשוט מעין זה יהפוך לנקודת ציון משמעותית ומוכרת בגיאוגרפיה של ארץ ישראל, עד כדי כך שיהיה חשוב לתורה לציין זאת.

האטד מוכר לנו גם ממשל יותם, בתור צמח ה"מאיים" למלך על העצים ומזמינם לחסות בצילו. אם האטד הינו אכן אחד מהשיחים הנזכרים לעיל, אפשר לראות בדברי יותם לאבימלך עלבון עוקצני אך פשטני וחסר תחכום. יתרה מזאת - הוא אינו דליק במיוחד ולא ממש ניתן לחסות בצילו.

לאור כל זאת מציע נגה הראובני (בהתבססו על כתבי ר' אשתורי הפרחי) לזהות את האטד בעץ השיזף המצוי, המוכר גם כעץ הדומים. כך הוא כותב בספרו "שיח ועץ במורשת ישראל":

האטד יכול להגיע גם לממדי ענק, כגון זה הנמצא בערבה ליד חצבה. בימי מסעות הפלמ"ח בנגב שימש העץ הזה ציון דרך להכרת המקום מרחוק... עץ רב שנים המגיע לממדים כאלה משתבץ יפה כנקודת ציון לתחנה חשובה במסע הלווייה המרשים שנערך ליעקב... אטד בודד כזה בשדה תבואה, משמש בימי הקציר כמקום מקלט קריר לעובדים בשדות ובגורן..."

למרות כל יתרונותיו עבור עובדי הדרכים ועובדי השדה, השיזף מזיק ביותר לעצי פרי הנמצאים בסביבתו. עץ זה גדול וחזק הרבה יותר מגפנים, תאנים ואף זיתים, שורשיו מתפשטים לכל הכיוונים ומתחרים בעוצמה רבה עם הצמחים השכנים על משאבי המים והמינרלים, וענפיו הקוצניים והניצתים בקלות טובים בעיקר לגידור או להסקה.

"הכרת העץ הזה כאטד אשר במשל יותם מסבירה לנו יפה את החוכמה הטמונה במשל זה למלוא עומקה. אמנם ניתן לעיתים לחסות בצילו של האטד ובשעת הדחק אף לאכול מפירותיו, אך נזק רב יגרם לבסוף לכל מי שינסה לצמוח ולהתפתח בסביבתו וסכנת שריפה תמידית תרחף מעל ראשו. כפי שמזהיר יותם: "תצא אש מן האטד ותאכל את ארזי הלבנון".

בחזרה לפרשתנו - רגע לפני ההשתקעות בגלות, חוקקים בזיכרונם כל בני משפחת יעקב את נקודת הציון הבולטת, את הנופים, הטעמים והמראות של הארץ, ואולי אף מצטיידים בתבונות פוליטיות שתזהרנה אותם מהשתכנות נינוחה בצילו הרחב של מלך מצרים, ותסייענה להם בעתיד לקומם ממלכה בריאה וצודקת.

זיהויו המקובל של האטד כשיח קוצני ו"כיכובו" במשלו הפופולרי של יותם, הובילו להתייחסויות שונות בספרות העברית. בחרנו הפעם את שירה של אמירה הס (לא להתבלבל עם העיתונאית) – המרבה לשורר על פריפריה חברתית והשלכות החיים בשוליים.

אנשים פרחים

אֲנָשִׁים פְּרָחִים הֵם דָּבָר רָךְ,
וּמַעֲצָם הָיוּתָם יָפִים וְעֲנָגִים,
כְּפָרַח הַמְקֻשָּׁט אֶת הַשָּׂדֶה,
אֲתָה נִמְלֵא רִכּוּת וְחֶשֶׁשׁ עֲלֵיהֶם.
פָּרַח הַנִּפְגָּשׁ עִם פָּרַח מֵאַתֵּר אֶת מֵהוּתוֹ.
לְפָעֲמִים גַּם אֶטֶד הוּא פָּרַח.
צָרִיךְ רַק לְהִבָּחִין.

אליאב וסלצית לזר

שמיטה קהילתית – צדכונים

את חודש כסלו שחלף הקדשנו לנושא האור. פתחנו בערב לציון ליל הבדולח, 'אור במקום חושך', בו אליסף אש שיתף בסיפור משפחתו ולאחר מכן הרב ארי דיבר על מקומו של בית הכנסת בקהילתנו בימים אלה.

המשכנו בפעילות לילדי גן עד כיתה ד' בה רצינו לחבר את הילדים לבית הכנסת ולנושא של החודש. התכנסנו בבית המדרש ולמדנו עם הילדים בהובלתה של דיקלה גינזברג מדרש הקשור לאור ולתקופה. לאחר מכן יצרנו עם הילדים שלט בנושא האור אותו תלינו ברחבת בית הכנסת. אני רוצה להודות לבנות השרות היקרות שסייעו לנו בהכנת הפעילות וביצועה.

בנר ראשון של חנוכה, התכנסנו להדלקת נר ראשון חגיגית וקהילתית. לאחר ששנה שעברה הנרות הודלקו בחוץ, שמחנו לחזור ולהדליקם בפנים ברוב עם ובהרבה שמחה. היה כיף ומרגש לראות את בית הכנסת מלא בילדים ומבוגרים ביחד. בשבת חנוכה שמענו שיעור מפי ד"ר גבי ברזלי על ההיסטוריה והגלגולים של חג האור.

ומכאן, לטבת. את טבת בחרנו להקדיש לגשם, מתוך תפילה וציפייה לגשמי ברכה. רשמו לעצמכם את הפעילויות המתוכננות, פרסום מפורט על כל פעילות יפורסם בנפרד:

- יום שני הקרוב, טז טבת (20.12) משעה 16:00 - איסוף ואריזה של גזר מחלקת אוצר בית דין (ראו פרסום נפרד בעלון). פעילות לכל המשפחה!
- יום חמישי, כז טבת (30.12) בשעה 20:30 - ערב 'שיעורי גשם' בו נקיים במקביל מספר שיעורים שיעסקו בגשם ויתקיימו בבתים במוקדים שונים רחבי הקיבוץ.

בהזדמנות זו, נזכיר את **השמיטון**: בכל קניה בכלבו ניתן לקנות שמיטונים. כל שמיטון שווה שקל אחד, אפשר לקנות כמה ביחד. השמיטון כמובן איננו מוצר ממשי. בסוף הקניה אפשר לבקש ממי שיושב בקופה להוסיף שמיטונים בכמות הרצויה והוא יחייב את התקציב האישי שלכם. בסוף כל חדש מחשבים בכלבו כמה 'שמיטונים' 'נקנו' ומעבירים את הסכום ל'יחסד אמת'.

בתפילה לגשמים טובים,

שמיטה בשט וצדק דת

שמיטה קהילתית | סעד תשפ"ב

שמיטת כהלכתה – שנת ה'תשפ"א

שאלה: מהו 'אוצר בית דין'? איך הוא קשור לשנת השמיטה?

תשובה: מעיקר הדין מחוייב כל אחד להפקיר בשדהו את היבול של שנת השמיטה, וכל אחד רשאי להיכנס לשדה חבירו ולקחת כמות שתספיק לו לכמה ימים. חז"ל שמו לב שיש כאלה שמנצלים את המצב שאין פיקוח ולוקחים לעצמם כמויות גדולות מעבר למותר, ולאחרים לא נשאר. לכן, הם אפשרו לבית הדין המקומי להשתלט על השדה המופקרת ולקחת אחריות על חלוקת הירקות והפירות לכלל הציבור באופן מבוקר. כיום, 'אוצר בית הדין' הוא גם עזרה גדולה לחקלאים שמעוניינים להפקיר את שדותיהם. כשבית הדין תופס אחריות על השדה המופקרת, הוא שוכר את שירותי החקלאי לטפל ביבול ומשלם לו על עבודתו (אמנם לא כבעלים אלא כפועל של בית הדין). כך מוצא החקלאי מקור פרנסה גם בשנת השמיטה.

למעשה, בתחנות החלוקה של 'אוצר בית הדין' גובים מהציבור כסף. הכסף אינו מהווה תשלום עבור הירקות והפירות, מכיוון שאסור לסחור בפירות שביעית. התשלום הוא דמי השתתפות בהוצאות בית הדין (בעיקר לחקלאי שנשכר ע"י בית הדין ועובד בשדה). ישנם כמה בעיות הלכתיות בדרך בה מפעילים כיום בתי הדין את האוצרות השונים, כשאחת מהם היא החשש לסחורה בפירות שביעית. בסעד, נזרעה חלקה קטנה של גזר לפני השמיטה ע"י גדי"ש סעד ובאחריותו. החלקה הופקרה והטיפול בה הופקד בידי הגדי"ש. בשבוע הקרוב נוציא את הגזר, ונזמין את כל הציבור כדי לארוז אותו לקראת חלוקה עבור משפחות נזקקות, ללא כל תמורה, כך שהחשש לסחורה בירקות ופירות שביעית אינו קיים. כל מי שישתתף באריזת הגזר יהיה למעשה שליח בית הדין.

הרב ארי'

איסוף גזר מחלקת אוצר בית דין

יום שני, טז טבת (20.12)

16:00 - איסוף הגזר מהשדה שמול

הכניסה למפעל הגזר יש לצאת דרך

שער השדות

17:15 - אריזת הגזר ברחבה שמול

הכלבו.

הגזר שייארז יועבר

למשפחות נזקקות

בואו להיות שליחי

בית-דין ליום אחד!

מתאים לכל המשפחה, ילדים ומבוגרים

ועוד...

שמיטה הרבנית | סעד תשפ"א

יום שלישי, 16:09, קרן-רחוב מוצלת בשכונת שקד.

עלי צאלון קטנים נושרים על כתפיי בעודי יושבת על הספסל, ממתינה. לעין בלתי-מיומנת, נראיתי שקועה לחלוטין בספר שבידי, אך למעשה הייתה דרוכה, מצפה לבואו של המודיע הסודי שלי, שם-קוד "אגודל ירוק". ידעתי שעלי להיות עירנית, שכן אם לא אתפוס אותו בזמן, הוא עלול להיבהל ולהיעלם. עצביי כמעט פוקעים כאשר אני שומעת את הצפצוף של הגולף-קארט שלו חונה בסמוך. הוא מתקדם באיטיות, עיניו כבושות בקרקע בעוד הוא תר אחר הפיצוץ בצינור ההשקיה שדווח לו.

"כמה תמים" חשבתי. "הוא איננו מעלה בדעתו שבדיתי מליבי את הפיצוץ כדי למשוך אותו לנקודת המפגש."

הוא מתקדם, בלבולו גובר עד שאני מכחכת קלות בגרוני. הוא מרים את עיניו, שנפערות בבהלה כשהן נתקלות במבטי הנחוש.

"אני לא יודע כלום!" הוא מזדעק "בחיי שאני לא יודע כלום!"

מהירה כברק, אני כבר עומדת לצידו. "תקשיב לי ותקשיב לי טוב," אני מסננת לנויניק המבוהל "אתה ואני, שנינו מבקשים לעקור את ה... עשבים השוטים. אני חושבת שתגלה שהינבוט מתפשט במהירות מרשימה כשלמישהו יש מוטיבציה לסייע לו בכך."

הוא נושך את שפתו בהכנעה ואני יודעת שזכיתי במבוקשי. כעת אולי אקבל תשובה לשאלה שמנקרת במוחי כבר שבוע. את אותה שאלה כבר הצגתי לבני משפחתו של המנוח, לשכנה התמהונית ואפילו לשכן החביב והמבולבל מעט, ללא הועיל.

אני משתדלת למשול בקולי כשאני מבטאת את השאלה הגורלית: "מי שתל את שורות התורמוס סביב הספסל של דוד ג'קסון?"

XXX גברת מארפל

.....

ולכמ, קוראי "עלי", פנייה אישית..

לאחרונה צצו שורות של פרחי תורמוס סביב הספסל לזכרו של דוד ג'קסון ז"ל בשביל המוביל לשכונת שקד. ניסיונותיי לגלות מהיכן הגיעו העלו חרס. האם למישהו ידוע דבר על מקורם?

רונית ברט

על אפשר ואמון / הדס לוי ביילי

בשנים האחרונות אנחנו רואים תופעה עולמית של משבר אמון בממסד. מזכ"ל האו"ם התייחס לזה בנאומו "העולם שלנו סובל ממקרה חמור של הפרעת חוסר אמון, אנשים מרגישים מודאגים וחסרי ביטחון. האמון נמצא בנקודת שבירה. אמון במוסדות לאומיים. אמון בין מדינות. אמון בסדר העולמי מבוסס הכללים". בישראל ניתן לראות בוודאות כי בעקבות הקורונה המשבר של אמון הציבור הישראלי במוסדותיו העמיק והחריף. השיח המתנהל בתקשורת לרוב תוקף את מוסדות הציבור ומייצר תחושה ש"הם" לא חושבים על טובת הציבור.

גם במיקרוקוסמוס שלנו בקיבוץ ניתן לחוש את הציניות וחוסר האמון במוסדות השונים. אם מישו חייוני היה מעיין בעלון השבת שלנו בשנה האחרונה הוא היה יכול לראות שיש טענות על הליך בחירת המזכירות, על ועדת דת שאינה נותנת מספיק מקום למניין הספרדי, על ועדת תרבות שאינה נותנת מענה לכלל האוכלוסייה, על צוות הקורונה שאינו מנהל נכון את המגיפה וכמובן לאחרונה גם ועדת הקליטה שעל אף שחבריה, שנבחרו בהליך דמוקרטי ומייצגים שכבות שונות בקהילה והגיעו להחלטה אחידה, שהמזכירות תומכת בה, גם זה כאמור, לא נעשה בצורה מספיק ראויה.

ההרגשה היא שכל ועדה מתחילה את דרכה באי-אמון מהציבור. תארו לכם שאתם מתחילים מערכת יחסים עסקית עם מישו ואומרים לו: "בגדול אנחנו לא מאמינים לך. בוא ניכנס יחד לעסק ורק אחרי הרבה זמן שנעשה עסקים אולי ניתן בך אמון בהחלטות בהן אנחנו לא מבינים לעומק". קל לזרוע חוסר אמון והוא מתפשט במהירות רבה. במצב של חוסר אמון שכזה להיות בראש ועדה או חבר בה הפך להיות "סיכון חברתי ומקצועי".

אבל וזה החלק האופטימי- **אפשר גם אחרת**. אפשר להחליט שפה אנחנו אחראים למיקרוקוסמוס שלנו ופה אנחנו נבצע קפיצת אמונה וניתן אמון בממסד מלכתחילה. אמון הוא כמו נכס, אם מבזבזים אותו, אי אפשר לבנות עליו ואם אי אפשר לבנות על אמון, מה בעצם אנחנו עושים כאן יחד? אני חושבת שהגיע הזמן לשים לעצמנו כקהילה מראה המשקפת בעיה, שהיא מעל לוועדות ומעל לאנשים הפרטיים המרכזים את הוועדות והמשתתפים בה.

נקודת ההנחה שלי היא שכולם אנשים טובים. לא עם כולם אני מסכימה, אולי הייתי נוקטת גישה אחרת לדברים, לפעמים האינטרסים שלי מיוצגים יותר ולעיתים הרבה פחות. אבל כל עוד אני לא זאת שמתפקידה לקבל החלטות וכל עוד אני לא רואה את התמונה השלמה ואני לא זו שישבה שעות על גבי שעות בדיונים כבדי משקל- אני לוקחת צעד אחורה ומקבלת את החלטתם של מי שמתוקף תפקידם נבחרו לעשות זאת.

משבר אמון / דני ליטני

עכשיו אתם יכולים להיות שמחים

קחו קצת מנוחה

אנחנו אתכם עוברים את המסע

נסו לתת בנו קצת יותר אמון

נמצא את הכיוון

הדרך ארוכה..."

הודעה מחדר הכושר

לציבור שלום,

מאז סיום סגרי הקורונה, חדר הכושר לא חזר לפעילות מלאה ובמקביל מרסלו מבקש לשנות ולצמצם את היקף עבודתו (הוא הגיע לגיל פרישה).

אנחנו מבינים שזו העת לבחון מחדש מה הן השעות והתנאים הרצויים כדי להביא להפעלה אופטימלית של חדר כושר.

החל מיום ראשון הקרוב ועד ליום שישי יתפרסם ב"קהילנט" סקר קצר אודות חדר הכושר והמועדים הנוחים לציבור. השאלון מיועד לכולם - גם למנויים הקיימים, גם לאלו שהיו בעבר וגם לאלו החושבים להצטרף בעתיד.

נשמח מאוד אם תקדישו זמן ממש קצר למענה על השאלון החשוב הזה, כדי שנוכל לפעול לשביעות רצון הקהל ולחדש ימינו ובריאותנו כקדם.

בתודה

צוות חדר הכושר

הודעה מהשרקבות

אהיה בחופש עד ליום שני ה 27/12/2021
לטיפול בנושאים דחופים הקשורים במים או ביוב,
יש לפנות לאתי קימלמן - רק בשעות העבודה.

יואל צברון

למתן בן-עמי

ברכות לרגל גיוסק לצה"ל (אולני)
אלה והצלח ויהיה ה' אתך!
צוות חומ"ע וקהילת סעד

למשה בן צבי ולכל המשפחה המורחבת!

מזל טוב להולדת החימשה

תהילה

בת ליונתן ונעמי אבי, נכדה לאליהו וציפי אושר
נינה לשלמה ז"ל ויהודית ויידן (איינהורן) תבדל"א
חימשה למריט ז"ל ומשה בן צבי יבדל"א
שתזכו כולכם לאושר ונחת!

"...נ' כפּע כפּע 16 זאָה..."

כששמעתי בפעם הראשונה על החלטת ועדת קליטה שלא להמליץ על משפחת ניימן לחברות , חשבתי שאני אולי לא שומע או מבין טוב. ושוב שאלתי, אתם בטוחים? איזה ניימן? אלה שתמיד ביתם פתוח לכולם במאור פנים? וענו לי : כן, כן זה הם!

לרגע הייתי בהלם...

יש לי קושי ואני אפילו לא יודע מהכין להתחיל למדוד אנשים ולדסקס את זה מעל גבי העלון, אך כאן אין לי ספק כי משפחת ניימן היא משפחה חיובית שתרומתה לקיבוץ ולקהילה ככלל ולחברים הרבים שרכשו לעצמם מכל הקשת בקיבוץ- מבוגרים, צעירים כאחד וכל זה בזכות אופיים החם, היא עצומה וברמות גבוהות מהמקובל כאן.

מתמיה מאוד איך נתנאל ותמר יכולים ביום אחד להיות פעילים ועוסקים בצרכי ציבור בגלוי ובסתר וביום שלמחרת הם כבר לא מתאימים למגורים כאן!?

כאשר משפחה בוחרת ומגיעה לגור בסעד, עוד לפני קליטתה היא עוברת סדרת בדיקות וגיבוש וברורים (שגם עולים לא מעט כסף!), בנוסף לשיחות עם ועדת קליטה ועוד.

נראה די תמוה שרק בשנה הרביעית מגיעים למסקנה שהשידוך לא מוצלח? האם זה נורמלי?

נשגב מבינתי איך כשמדובר במשפחה כל כך פעילה שרק מחפשת לעשות טוב ועוד טוב לאחרים דווקא היא נבעטת החוצה!!

האם לא קורה לכם שבויכוח כזה או אחר, או בדיון על דא והא נכשלתם בלשונכם? התפרצתם? הפתיל הקצר פרץ? זה יכול לקרות רק למי שעושה, גדלותו היא שיודע לבקש מחילה, להסתדר ולהמשיך הלאה.

לא מדובר חלילה על מקרים פליליים, זה לא הסיפור!!

אני חלילה לא מזלזל בחברי ועדת קליטה ומעריך מאוד את הדיסקרטיות שבדיונים, אולם לא יכול ולא מוכן לקבל שלא תהיה אפשרות לנקוט או לחבר "להתעמת" עם העובדות שעל פיהם חורצים לכאורה גורל משפחה (דיני נפשות!).

לא יתכן שנקלט אינו יכול להביע את דעתו ועמדתו בנושאים שונים, להסכים או להתנגד, כדי שלא יחרצו את גורלו. איפה אנחנו חיים? מה עם הדמוקרטיה?

כבר שמעתי בעקבות המקרה נקלטים חדשים שקיבלו את המסר שכדאי להם לשתוק ולא להתבלט עד שיתקבלו לחברות- זה מה שאנחנו רוצים שיקרה?

במהלך השבוע האחרון שאלתי מספר חברים מה דעתם על הסיפור הזה? רובם, ובעיקר כאלה שאינם מצויים ברוב הפרטים, כמובן שהתקשו להאמין וסיכמו שאם הועדה ממליצה "כנראה שיש משהו יותר רציני".

אני לא חושב שחברי הועדה יותר חכמים מעשרות אוהבי משפחת ניימן שכבר חיים אתנו מספר שנים והספקנו להכיר את הצדדים היפים שלהם.

חברים- הישארו עם הרושם החיובי ומה שהכרתם עד עכשיו. כי זאת האמת!!

מתפלל ומצפה לאמת, שלום וצדק.

האוסקים ה"צרכי ציבור

בשנים האחרונות כיהנה בסעד מזכירות נבחרת, המזכירות הובילה מספר תהליכים משמעותיים, מתוך מחשבה ואמונה בדרך ומתוך ניסיון להבין את התמונה הכוללת. לאורך התקופה "זכתה" המזכירות לא פעם לביקורת שלעיתים הייתה עניינית וצודקת ולעצרי, לעיתים, היתה דורסנית והרסנית. עד כדי אמירות באסיפת החברים בגין בעלי תפקיד המועלים באמון הציבור, חסרי יושרה וכו'.

לאחרונה התחלפה המזכירות ובחרנו, **כולנו**, חברות וחברים חדשים לגוף חשוב זה. המזכירות החדשה צללה מיד לעובי הקורה ומקיימת מפגשים קבועים, בתדירות גבוהה, סביב נושאים חשובים מאין כמותם לכלל הציבור, לתושבים ולחברים – המהווים את קהילת קיבוץ סעד.

מטבע הדברים, לא כל מה שנידון במזכירות מגיע לציבור על כל פרטיו. ישנם נושאים שצנעת הפרט יפה להם ולא נכון שיידונו בציבור. ישנם נושאים מורכבים, שהדיונים עליהם דורשים עומק ולוקחים זמן רב, זו גם הסיבה שהמזכירות שהיא הוועד המנהל של האגודה, מביאה לבחירה של גופי ניהול נוספים המכונים וועדות. הוועדות הם גופים אשר **הציבור בחר בהם ונתן בהם את אמונו**, המכהנים בוועדות, משקיעים זמן רב ומחשבה רבה, כאשר בראש מעייניהם נמצאים כלל חברי הקיבוץ והקיבוץ עצמו - משק, קהילה ואגודה.

ברור שלא תמיד ההחלטות הן נעימות. נח יותר לקבל החלטות שכולם יהיו מרוצים מהם, אך לפעמים ישנן החלטות קשות שמתקבלות אחרי דיונים רבים, בהם שומעים את כל הצדדים ושוקלים את כל השיקולים, ולבסוף מחליטים. ברור גם שמושא ההחלטה – משפחה, פרט או גוף שבגיניו נתקבלה ההחלטה אשר איננה על דעתו, יכול להרגיש נפגע ואולי גם ישכנע את עצמו ואת חבריו שהדברים בעצם אחרת ואולי נעשה לו עוול, אך מכאן ועד לטענות הקיצוניות המופיעות על גבי העלון, המרחק הוא רב.

לא לחינם הזכרתי בתחילת דבריי את המזכירות הקודמת ואת הטענות שהיו לחלק מהציבור על התנהלותה ולא לחנם אני מזכיר את המזכירות הנוכחית שרק החלה לעבוד. אני שואל את עצמי האם עברנו לקיבוץ שבו אנחנו מעבירים ביקורת רק בכדי להעביר ביקורת? האם אנחנו לא סומכים יותר על גופי הניהול וההנהגה של הקיבוץ? באיזה כלי אנחנו שופטים את ההנהגה שרק החלה לעבוד?

ההנהגות שלנו בנויות מאנשים שאנחנו בחרנו. אנשים שמשקיעים ימים ולילות לטובת הכלל, ללא חשבון של שעות או נוחות עצמית, ללא כבוד וללא שררה, ללא חשבון של יחסי חברות כאלו או אחרים שנפגעים מאוד באווירה הנוכחית. כל זאת כי אותם אנשים הסכימו להעמיס על כתפיהם את הובלת היישוב, הקהילה והמשק. אני חושב שנקודת מוצא זו חייבת להיות נר לרגלנו לפני שאנחנו מעיזים להטיח ביקורת ישירה ונוקבת, דורסנית והרסנית מעל דפי העלון, בשבילים, ובעוד מקומות.

נחשוב לרגע על אותם בעלי תפקידים, עליהם ועל משפחותיהם, ונחשוב גם על עצמנו ועל עתיד המקום הזה. כי אם אנחנו חפצי חיים וחפצים בפיתוח הנהגה והובלה מקומיים לטובת כולם, אנחנו חייבים לשנות גישה.

כן, גם אני כידוע נושא תפקיד מרכזי בשליחות הציבור, אך אני כותב זאת **לא בשל כך** אלא מכיוון שאני גר כאן, מבין לעומק את האחריות וההקרבה האישית והמשפחתית של כלל בעלי התפקידים באגודה, בקהילה ובמשק וכחבר קיבוץ סעד סומך עליהם שהם מבצעים את תפקידם נאמנה.

כרמל הפריין

על המצאת ועדת קליטה לא להמליץ על משפחת ניימן לחברות

ברור לי כי ועדת קליטה ישבה שבעה נקיים עד שיצאה ההחלטה שמשפחת ניימן מקומה לא אתנו, ונכון שיש דברים שבדיון שאינם מתפרסמים לכלל הציבור.

אני מבקשת להביא מבט חיובי יותר.

לפני שנים שמענו הרצאה מחבר קיבוץ אפיקים, שדיבר על קבלת חברים היום בקיבוץ המשתנה (או נכון יותר על דחייתם). הוא הדגיש את המורכבות בדחיית בני קיבוץ, לעומת משפחות הבאות מדרך חיים אחרת שיש לבחון באמות מידה אחרות, וגם בשקיפות מלאה למשפחה. הפגיעה בבנים שהוריהם [או משפחתם הרחבה] גרים בקיבוץ היא במעגל גדול יותר מפגיעה במשפחה הגרעינית בלבד, אלא גם בהורים, בסבים וסבתות, באחים ובאחיות. אף בחברים שגדלו איתם, והרשימה ארוכה.

לפנינו עומדת משפחה שלכאורה מעמידה אותנו בשאלה הזאת, ואם נראה שהכל רע אצלם ואינם ראויים לחיות עמנו, האם שקלנו את כל המתרחש מסביב?

מדרך הטבע כאשר דנים במשפחה כלשהי, עלולים לעמוד על השלילה יותר מן החיוב, אחרי שבקשו מן החברים התייחסות. כי את החיובי בדרך כלל רואים יום-יום ומספרים עליו מעט. מי שלמד גישור יודע לספר על עריכת תרגילים כדי למצוא בכל דבר את החיובי. לכן אביא כעת נימוקים אחדים מול השיקולים השליליים שמצאו לכאורה:

1. מאור הפנים של המשפחה שמקבלת בסבר פנים מאירות את האנשים ובעיקר את המבוגרים שבינינו. לפני כחודש היתה לאלומה בתם סעודת בת-מצווה, והזמינו בין השאר אלמנות, מבוגרות ובודדות רבות. ושם נחשוב שזהו כחלק ממשימות בת המצווה? אין זה נכון, כי העזרה שהם נותנים יום יום לאנשים מבוגרים מקורה בדם שזורם בעורקיהם.
2. אמי, שתחיה עד 120, זוכה מדי יום שישי לקבל זר פרחים מהמשפחה, וכל כך למה. הורי שמואל ז"ל ואמי יוכבד, שתיבדל לחיים ארוכים, אִמְצו את צביקה, אביה של תמר, כאשר נרצחו הוריו במלחמת השחרור בהיותו בן 5, ומאז הוא אחינו לכל דבר, כך שאמי וילדיהם של תמר ונתנאל מרגישים שהיא סבתא [-רבא] שלהם לכל דבר והם קוראים לה סבתא. והם הגדילו לעשות ובחנוכה פעמיים הגיעו אליה להדליק עמה נרות, לנגן ולשיר. ביום שני ביריד הצדקה אני הלכתי עם אמא, ופתאום בתם רצה לקראת אמי בשמחה "סבתא סבתא". מי יתן וגם חברים אחרים היו לומדים את מאור הפנים והשמחה שמוקרנים ממשפחת ניימן על ילדיהם ועל סביבתם. ואת זה אנחנו רוצים לקטוע? לא פעם בחודשי החורף בשבתות הקצרות אמא באה אליהם לסעודה השלישית ולהבדלה, ותמיד מציינת כמה הבית שם מלא אנשים צעירים שבאים אליהם: בני הקיבוץ. ולמרות הבית המלא הם מקבלים אותה במאור פנים ואהבה. כמובן עוד זכויות רבות להם, אך רק ארמוז אליהם: הכנת בני מצווה לקריאת התורה, וריכוז הלימוד בדף היומי שנתנאל הוא הרוח החיה בו.
3. בימי קום המדינה, סבי וסבתי הגיעו ארצה אחרי שלש שנים שהתחבאו בהולנד ובחסדי השם ניצלו, והגיעו לקבוצת 'עלומים', סעד של היום. וסבא, בהיותו רב שכל שנות השואה הקפיד להנחיל לבניו ואנשים נוספים את לימוד התורה בסתר, כאשר בא להרצליה, חשב שילמד שם בבית המדרש אנשים מהקיבוץ, אך התאכזב מאוד שלא באו ללמוד אתו. בימים הקשים אז, אולי אפשר להבין את ותיקי הקבוץ שלא הרגישו שהם פנויים ללמוד תורה. והיום? אנו פולטים משפחה שהנחלת הלימוד בטבעם.

לדעתי חובתנו למנוע שפיכות דמים ולשון הרע.

"ואהבת לרעך כמוך"

בכתבתה בעלון האחרון, הביעה המזכירות 'אהבת חנין' לוועדת קליטה. אין ספק שפרגון ותמיכה, תמיד חשובים ומחזקים, יחד עם זאת – חובה על הוועד המנהל = מזכירות, שוועדת הקליטה היא שלוחה ייעודית שלה (כך נכתב), גם לחשוב, לבדוק, ולבקר ביקורת בונה – ולא להסתפק ב - "סמוך על סמוך" (אחת מהרעות החולות בקיבוצים בעבר).

כאשר "השבילים רוחשים" (ציטוט מהכתבה) – מצהירה המזכירות כי היא סומכת על מהימנות חברי הקליטה. אין שום רגישות לרחש הציבור, אין אמירה על בדיקה חוזרת (מותר לטעות!), אין דיבור מרגיע לקהל החברים, אלא רק הצדקה לוועדה הנוגעת בדבר (שלוחה ייעודית – זוכרים?).

יש טעם לפגם! ויש כנראה, גם טעם לרחש!

מן הראוי וההגון, שחברי המזכירות יערכו חשיבה נוספת על המלצת ו. קליטה, ישתפו וישמעו קולות נוספים – כדי שנוכל כולנו, באמת ובתמים, לקיים את מצוות "ואהבת לרעך כמוך"!

רחל ג'נלברג

פנית לעון (11)

מה על הפרק:

בעקבות הרשימה על שינוי המשמעות של המילה חשמל – מספר יחזקאל למקומה בימינו, עלה על דעתי רעיון לחפש ולאתר מילים וביטויים תנכיים שקיבלו מובן שונה בעברית של ימינו. לאחרונה קראנו בהפטרה לפרשת וישלח את ספר עובדיה כולו, (עשרים אחד פסוקים!...) ובספר הדל בפסוקי מצאנו שני ביטויים שמשמעותם בימינו שונה.

אבל לפני שנדון בביטויים, אקדים הערה על הקובץ תרי עשר, הכולל את ספר עובדיה, למען הקוראים הצעירים. בדיון בתלמוד הבבלי על השאלה מדוע נבואתו של הושע אינה ספר בפני עצמו, התשובה ניתנת בשלוש מילים: איידי דזוטא אירכס – כלומר: משום שהקובץ קטן, הוא עלול ללכת לאיבוד. (בבא בתרא יד:). בימינו, ספר פירוש אוסף דפי נייר הכרוכים ועטופים בכריכה קשוחה. בטקסטים התנכיים ספר פירוש מגילה (אולי כי היא נגללת) הכתובה על קלף – שהוא עור בהמה מעובד. לכן מובן החשש שמגילה קטנה עלולה ללכת לאיבוד.

נחזור ל"ספר" עובדיה. בפסוק ז' אנו קוראים: "...לחמך ישימו מזור תחתיד, אין תבונה בו". בעברית ימינו מזור הוא שם נרדף לתרופה או לרפואה. אבל בפרשנות המסורתית יש שפירושו שמזור - מוקש, מלכודת. תרגום יונתן – תקלה. רש"י ורד"ק מפרשים מזור – חולי(!), ממש היפוך למשמעות המילה בימינו... מי יתן ונמצא מזור (במשמעות ימינו) לכל תחלואינו!..

בפסוק יד' הנביא קורא: "ואל תעמד על הפרק...". לפי הפרשנים המסורתיים הכוונה למה שאנו מכנים צומת, פרשת דרכים. רד"ק אף מפרט: "מקום שמתפרקים הדרכים אחת הנה ואחת הנה". בעברית המדוברת כיום, הביטוי "על הפרק" משמעו: על סדר היום. אמנם לא משמעות הפוכה כמו בעניין המזור, אבל הבנה שונה. אם תמהים אתם מדוע קצרה היריעה הפעם, התשובה פשוטה: פִּיּוּן שעוסקים אנו בנבואת עובדיה – הקצר שבנביאים – מן הראוי שגם אנו נקצר... נסיים בפסוק האחרון של עובדיה: "ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה' המלוכה" אמן, כן יהי רצון!

חנן גולן

בעין החשמל מתוך האש..

בשנת 2020 קיבלה הממשלה החלטה בדבר יעד של 30% יצור חשמל מאנרגיות מתחדשות. כלומר אנרגיה שאיננה מדלקים פוסילים (דלקים ממאובנים – נפט, גז ודומיהם) וזאת במסגרת המאמצים למניעת ההתחממות הגלובלית ושמירת הכדור שלנו ירוק יותר. רק בכדי לסבר את האוזן, נכון להיום כ-90% מהחשמל מיוצר מאנרגיות מזהמות כך שעוד רחוקה הדרך להגעה ליעד.

בעקבות ההחלטה הזו קיבלו פרויקטים ליצור חשמל מאנרגיה מתחדשת תאוצה וגם אנו בסעד לא טומנים את ראשו בחול ומקדמים פרויקטים בתחום:

ייצור חשמל מאנרגיה סולארית קרקעית – מדובר בשטח חקלאי שעבר הסבה ועליו נבנה מתקן (פאנלים סולאריים רבים) המחוברים לממירים ובסוף לשנאי המחובר לרשת החשמל הארצית. לפני כשנה וחצי הפעלנו בסעד את השדה הראשון בחלקה הצמודה למט"ש ובימים אלו אנו עמלים בהקמת השדה השני בחלקה הצמודה לו. מדובר בפרויקטים בנפח כולל של מעל 18 מגה וואט, ובשטח כולל של כ-230 דונם. החברה היזמית איתה אנו עובדים הינה חברת אנרגיקס. הפרויקט נבנה לתקופה של קצת פחות מ-25 שנה עם תעריפי קנייה מובטחים.

יצור חשמל מאנרגיה סולארית קרקעית בשילוב עם חקלאות (אגרו וולטאי) – בעקבות ההבנה שהשטחים החקלאיים בישראל מוגבלים וההחלטה לא לאשר יותר הקמת שדות סולאריים במקום חקלאות, בוחנים בתקופה האחרונה הקמת מתקנים סולאריים על שטחים חקלאיים. האתגר כאן הוא משמעותי הן בהשקעה הנדרשת, הן בצורך לאפשר קרינת שמש על הגידולים החקלאיים ולאור זה כמובן התמורה מהשטח שכאמור לא מכוסה כולו בפאנלים. נעשים מחקרים רבים בעולם וישנן מדינות שהנושא נמצא כבר בהפעלה מזה שנים. בארץ נעשו מספר פיילוטס בנושא, כאשר אחד החלוצים בנושא הוא קיבוץ מעלה גלבוע בהובלתו של דובי מילר מיודענו. אנחנו בוחנים את האפשרות על מספר גידולים ובראשם חוחובה ואף חתמנו על מזכר הבנות בנושא עם אחת מהחברות המובילות במשק. הנושא כרגע בהמתנה למחוקקים בבית הנבחרים – כלומר לרגולציה שיכולה לאפשר או חלילה לבטל את האופציה החשובה הזו.

נופר סעד - גם כאן מדובר על ייצור חשמל מאנרגיה סולארית אלא שכאן ההתקנה היא על גגות. כאן יש לנו כבר מספר רב של מתקנים על גגות כמו הרפת, הגזר, סיפן, לול, נס שמנים ועוד. וכמו כן אנחנו נמצאים בבחינה להקמת מתקנים נוספים כולל החלפת גגות בכדי לאפשר את נשיאת המתקנים. עד כה התקנו כ-2.5 מגה על גגות וכאמור היד עוד נטויה.

מתקנים ביתיים – כל צרכן חשמל שמחובר לרשת החשמל יכול להגיש בקשה ולקבל אישור להקמת מתקן לייצור חשמל סולארי על גג ביתו הפרטי. מובן שישנו גודל גג מינימלי עליו כדאי להתקין, ישנם היבטים של נראות סביבתית וכמובן מימון הפרויקט. על פניו מדובר בפרויקטים שהכדאיות שלהם די גבוהה אם כי יש לומר שהתעריף המובטח נמצא בירידה. אצלנו בסעד כרגע המתקנים היחידים שהוקמו נמצאים בשכונת שקד, שם אופי הבנייה השטוחה היוצר שטח גג אפקטיבי גדול כל בית מאפשר זאת. כמובן שגם לגודל הרשת ולאופייה יש חשיבות בהיתר או השלילה להקמת מתקן שכזה. יש לציין שהחשמל המיוצר איננו מגיע לצריכה ביתית כלל אלא עולה כולו לרשת החשמל. הצרכן מקבל תמורה על כל קוט"ש מיוצר מחד ומשלם כרגיל על צריכת החשמל מאידך.

אגירה מקומית – אופי צריכת החשמל בישראל שמתבצע ברובו בקצוות של היום בהם אנשים נמצאים בבתיים, ותעריפי החשמל (תעו"ז) שהולכים להשתנות יחד עם פיתוח מואץ של נושא הבטריות, מגבירים את הכדאיות של פרויקט לאגירת אנרגיה. אגירה כשמה כן היא – אגירה של חשמל מיותר בשעות עודף ופריקתו לרשת בשעות חוסר. ממד נוסף הוא קניית חשמל זול בשעות הזולות ופריקתו (מכירתו) לרשת בשעות יקרות, וכמובן גיבוי למקרה של בעיות ברשת החשמל. ישנם קיבוצים שכבר התקינו מערכות אגירה מסוגים שונים. ומהווים חלוצים בנושא. אנחנו נמצאים בתהליך למידה של התחום ונמצאים בקשר עם החברות המובילות בשוק בתחום זה, אני מניח שבשנה הקרובה נתקדם גם אנחנו בתחום לאור פתרון שייבחר.

כאן המקום לומר שישנם פתרונות אגירה רבים הנמצאים כולם בשלבים מוקדמים יחסית של חייהם. אגירה בסוללות היא אולי הנפוצה ביותר וגם המתפתחת ביותר. ישנה אפשרות לאגירה שאובה כפי שנעשה בגלבוה ובכוכב הירדן, כלומר מים שנמצאים במאגר עליון ונפרקים לעת צורך דרך טורבינה למאגר תחתון ומייצרים ע"י כך חשמל רב בפרק זמן קצר וחוזר חלילה (העלאת המים למאגר העליון מתבצעת בשעות בהם החשמל זול). אפשרות נוספת היא אגירה בסוללות מים אוויר, כלומר מכלי אוויר ענקיים הקבורים באדמה. בהם נדחס אוויר בלחץ גבוה מאוד, בשעת הצורך האוויר נפרק ודוחף מים בעוצמה רבה דרך טורבינה המייצרת חשמל. גם כאן דחיסת האוויר מתבצעת בשעות בהם החשמל זול. ואני מניח שישנם עוד טכנולוגיות הנמצאות בשלבים כאלו או אחרים של פיתוח.

אגירה ברשת החלוקה - כפי שכבר הזכרתי, אופי הצריכה בישראל מוביל לכך שישנן שעות קצה – שעות פיק, בהן יש חוסר בייצור חשמל. המדינה החלה לתכנן הקמת תחנות גז להפעלה בשעות הפיק – ולכן הם נקראו "תחנות פיקריות". אלא שיש בפתרון זה בעיות רבות, הן של יעילות נמוכה מאוד, הן של זיהום סביבתי והן בעיית הולכה שהיא אחת הבעיות הגדולות בישראל בנושא חשמל. עם פיתוח נושא האגירה, נפתח קול קורא של רשות החשמל להקמת תחנות אגירה גדולות בנפח של כ 200 מגה לרשת החלוקה. מדובר בתחנות של בטריות גדולות מאוד שנמצאות בתוך מכולות כך שהתחנה בעצם נראית כמו מגרש חנייה גדול עם כמה עשרות מכולות שבראש ובראשונה ייתנו זמינות לרשת לשעות העומס החשמלי בהם הצריכה עולה על הייצור. ישנם יתרונות נוספים לתחנות אלו בין השאר, זמינות בזמן תקלה, שיפור איכות הזרם ברשת ועוד.

פתרונות כאלו כבר קיימים בעולם בצורה נרחבת. אנחנו נכנסנו למכרז וחתמנו על חוזה עם אחת החברות המובילות בשוק בנושא זה. המכרז ככל הנראה יתקיים בתחילת השנה ואני מקווה שנצליח לזכות בו ולמנף את היכולת גם בתחום זה. התחום הינו מעניין ואף מרתק. תחום שמתפתח כל הזמן גם לתחומים שלא סקרתי כאן כמו ייצור חשמל מאנרגיית רוח, גלים, סולארי על גבי מאגרים ועוד.

המשאב הזה של כוחות טבע שמהם ניתן להפיק אנרגיה זמינה לאדם ללא זיהום והרס הסביבה ימשיך לתפוס נפח משמעותי בשנים הבאות ואני שמח שגם אנחנו כאן בפיסת האלוקים הקטנה שלנו, תורמים למאמץ וגם נתרמים ממנו ברמה הכלכלית.

ענת פלומ

כרמל הפפרין